



PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Katowice, 14 marca 2022 r.

RKT.610.1.2021.AD

DECYZJA Nr RKT - 1 /2022

- I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu wobec Pauliny Staniaszek prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą DASTAN LOGISTICS PAULINA STANIASZEK w Tuszynie,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów zachowanie tego przedsiębiorcy polegające na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, co stanowi działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2070) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w konsekwencji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

- II. Na podstawie art. 103 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nadaje decyzji w zakresie pkt I sentencji rygor natychmiastowej wykonalności.
- III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275)

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada na Paulinę Staniaszek prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą DASTAN LOGISTICS PAULINA STANIASZEK w Tuszynie w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 42 930 zł (słownie: czterdziestu dwóch tysięcy dziewięciuset trzydziestu złotych), płatną do budżetu państwa.

- IV. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275) w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

postanawia obciążyć Paulinę Staniaszek prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą DASTAN LOGISTICS PAULINA STANIASZEK w Tuszynie kosztami niniejszego postępowania w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 78,50 zł (słownie: siedemdziesięciu ośmiu złotych pięćdziesięciu groszy) oraz zobowiązać do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 (czternastu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej także „Prezesem UOKiK” lub „Prezesem Urzędu”) Postanowieniem nr 1 z 12 lutego 2021 r. wszczął na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275, zwanej dalej również: „uokik”) z urzędu przeciwko Paulinie Staniaszek prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą DASTAN LOGISTICS PAULINA STANIASZEK w Tuszynie (zwanej dalej także „Przedsiębiorcą” lub „Stroną”) postępowanie administracyjne w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pod zarzutem wskazanym w sentencji niniejszej decyzji.

Pismem z 12 lutego 2021 r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i poinformował o możliwości odniesienia się do postawionego zarzutu. Pismem z 12 lutego 2021 r. (dowód: karta nr 6) oraz kolejnymi pismami z 25 maja 2021 r. (dowód: karty nr 363 - 364), 25 czerwca 2021 r. (dowód: karta nr: 369), 6 grudnia 2021 r. (dowód: karty nr 502-503), 30 grudnia 2021 r. (dowód: karta nr 509) oraz z 20 stycznia 2022 r. (dowód: karta nr 513) Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę do przekazania informacji i dokumentów istotnych dla sprawy.

Postanowieniem nr 2 z 12 lutego 2021 r. (dowód: karta nr 9), Nr 3 z 25 października 2021 r. (dowód: karta nr 374) oraz Nr 4 z dnia 20 stycznia 2022 r. (dowód: karta nr 514) Prezes Urzędu zaliczył w poczet materiału dowodowego poświadczony za zgodność z oryginałem kopie akt z kontroli przeprowadzonych w związku z oceną jakości wyrobów Przedsiębiorcy. W ramach przeprowadzonych na terenie całego kraju kontroli prawidłowości jakości produktów wprowadzanej do obrotu odzieży wizytowej Wojewódzcy Inspektorzy Inspekcji Handlowej (dalej także WIH) pobrali w latach 2019-2020 osiem próbek wyrobów włókienniczych Przedsiębiorcy, które następnie zostały przekazane do badań laboratoryjnych w celu ustalenia zgodności deklarowanego przez Stronę składu surowcowego ze składem rzeczywistym. Przedmiotowe kontrole zostały przeprowadzone w kilku punktach



handlowych działających na terenie różnych województw, w których dostępne były produkty Przedsiębiorcy będącego stroną niniejszego postępowania. Badania laboratoryjne wyrobów włókienniczych Przedsiębiorcy wykazały, że siedem pobranych próbek nie posiadało zadeklarowanego przez niego składu surowcowego (dowód: karty nr 11 - 328), co dało asumpt do wszczęcia niniejszego postępowania. Dalsze nieprawidłowości zostały ujawnione w toku kontroli wyrobów włókienniczych Przedsiębiorcy pod kątem spełnienia deklarowanych dla nich wartości składu surowcowego zleconych Wojewódzkim Inspektorom Inspekcji Handlowej przez Prezesa Urzędu w czasie trwania niniejszego postępowania administracyjnego, tj. w 2021 r. (dowód: karty nr 378 - 429), kiedy to trzy z pięciu kontroli wykazały nieprawidłowości.

Pismami z dnia 23 lutego 2021 r. (dowód: karty nr 329-330), 9 czerwca 2021 r. (dowód: 366-367), 15 grudnia 2021 r. (dowód: 504-505), 10 stycznia 2022 r. (dowód: karta nr 510) oraz 1 lutego 2022 r. (dowód: karta nr 569) Przedsiębiorca odniósł się do stawianego mu zarzutu oraz przekazał informacje dotyczące przedmiotu niniejszego postępowania.

Pismem z 8 lutego 2022 r. Przedsiębiorcę zawiadomiono o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego (dowód: karta nr 572). Przedsiębiorca nie skorzystał z tego prawa.

Stanowisko Przedsiębiorcy

W odpowiedzi na zawiadomienie z 12 lutego 2021 r. o wszczęciu niniejszego postępowania Przedsiębiorca w piśmie z 23 lutego 2021 r. oświadczył, że nie kataloguje produkcji, produktów, składu tkanin, ani też używanych do nich etykiet, wszywek, bądź opakowań. Etykiety są drukowane na bieżąco do produkowanych w danym momencie wyrobów (dowód: karta nr 329). Przedsiębiorca wskazał, że większość sprzedawców tkanin wskazuje ich skład surowcowy ustnie, tylko niektórzy od kilku miesięcy robią to na piśmie (dowód: karta nr 330). Przedsiębiorca oświadczył ponadto, że nie prowadzi statystyk sprzedaży produktów z rozdzieleniem ich na rodzaje tkanin, kolorów, fasonów, a ponadto nie kataloguje materiałów reklamowych, ani miejsc ich zamieszczenia. Podniósł on również, że nie ma informacji na temat ewentualnych skarg konsumentów związanych z wątpliwościami co do jakości wyrobów. Wyroby Przedsiębiorcy podlegają dystrybucji do innych przedsiębiorców zajmujących się sprzedażą oraz za pośrednictwem własnych kanałów (w tym sklep internetowy). Przedsiębiorca zaznaczył, że wszystkie uwagi Inspekcji Handlowej oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów były uwzględniane na bieżąco (dowód: karta nr 330).

W kolejnych pismach z 9 czerwca 2021 r. (dowód: karty nr 366-367), 14 lipca 2021 r. (dowód: karty nr 370-371), 15 grudnia 2021 r. (dowód: karty nr 504-505), 10 stycznia 2022 r. (dowód: karta nr 510) oraz z 1 lutego 2022 r. (dowód: karta 569) Przedsiębiorca doprecyzował przekazane informacje, opisał sieć sprzedaży, sposób reklamowania działalności oraz podał dane statystyczne i finansowe.



Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Paulina Staniaszek prowadzi od 2006 r. pod nazwą DASTAN LOGISTICS Paulina Staniaszek działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (dowód: karty nr 12-14).

Prowadzi ona działalność związaną z produkcją odzieży oraz sprzedażą wyrobów tekstylnych (dowód: karty nr 13, 22 - 23). W toku postępowania ustalono, że Przedsiębiorca jest producentem koszul męskich (dowód: karty nr 367, 385-386, 421) oraz płaszczy (dowód: karta nr 370).

Sieć sprzedaży

Zgodnie z przekazanymi przez Przedsiębiorcę informacjami ustalono, że wyroby Przedsiębiorcy w różnych okresach czasu kiedy była stosowana praktyka były wprowadzane przez niego do obrotu na różne sposoby - w sklepach stacjonarnych prowadzonych przez agentów, w sklepie internetowym (dowód: karta nr 366), bądź w sklepach innych podmiotów (dowód: karta nr 367).

W czerwcu 2021 r. Przedsiębiorca oświadczył, że prowadzi sprzedaż w jednym sklepie stacjonarnym, podobnie jak w grudniu 2021 r., przy czym zaznaczyć trzeba, że jest to sklep franczyzowy (dowód: karty nr 366-367, 504). Przedsiębiorca nie prowadzi obecnie własnych sklepów stacjonarnych we własnym imieniu (dowód: karta nr 504).

Wyroby Przedsiębiorcy są sprzedawane w obrocie z konsumentami w sklepach współpracujących. Miejsca prowadzenia działalności gospodarczej wskazane w CEDiG, to głównie niezależne punkty, które na podstawie [.....
.....
.....]. Z danych wskazanych w CEDiG wynika, że punkty te są zlokalizowane w kilkudziesięciu lokalizacjach na terenie całego kraju (dowód: karta nr 367).

W czasie trwania postępowania ilość prowadzonych i współpracujących sklepów ulegała zmianom, co zgodnie z wyjaśnieniami Przedsiębiorcy było spowodowane trwającą pandemią (dowód: karta nr 370).

Przedsiębiorca prowadził ponadto własny sklep internetowy, który funkcjonował od 2014 r. do 2021 r. pod adresem www.dastan.pl. Z dniem 03.11.2021 r. zaprzestał jednak jego prowadzenia (dowód: karta nr 504).

Kolejnym sposobem dystrybucji wyrobów Przedsiębiorcy jest ich wysyłka zgodnie ze składanymi zamówieniami innych przedsiębiorców, którzy prowadzą dalszą sprzedaż stacjonarną lub za pośrednictwem Internetu (dowód: karty nr: 329, 367).

Działalność reklamowa

Działalność reklamową dotyczącą wprowadzanych do obrotu wyrobów Strona prowadziła za pośrednictwem social-mediów tj. platformy Facebook (od 2013 r.) oraz Instagram (od 2015 r.) (dowód: karty nr 366, 370). W związku z zakończeniem prowadzenia działalności w ramach sklepu internetowego z dniem 3 listopada 2021 r., Przedsiębiorca nie prowadzi również stron w ww. social-mediach.

Oznaczanie wyrobów

Przedsiębiorca oznacza wprowadzane przez siebie do obrotu wyroby włókiennicze wszywkami oraz etykietami mocowanymi sznurkami (dowód: karty nr 24, 157, 187 - 188, 236, 406, 408, 493, 497). Potwierdzają to wyniki badań organoleptycznych przeprowadzonych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej, z których wynika ponadto, iż etykiety zawierają również informacje odnoszące się do zasad konserwacji wyrobów (dowód: karty nr 113-118, 407, 409), który jest przedstawiany w sposób graficzny i tekstowy (dowód: karty nr 30, 70, 73, 159-163).

Etykiety są drukowane na bieżąco przy produkcji (dowód: karta nr 330).

Przeprowadzone kontrole wyrobów Przedsiębiorcy mające na celu ocenę prawidłowości oznakowania oraz jakości wyrobów konfekcyjnych dla dorosłych wykazały, że stosowane przez niego oznakowanie zawierające opisy składu surowcowego podawane były w języku polskim w sposób czytelny, widoczny, jasny oraz przy użyciu druku jednolitego pod względem rozmiaru, stylu i czcionki (dowód: karty nr 30, 159-163, 277).

Przedsiębiorca nie sprawdza samodzielnie składów surowcowych tkanin wykorzystywanych do produkcji odzieży, ani też nie zleca takich kontroli. W zakresie składu surowcowego kieruje się on informacjami przekazywanymi przez sprzedawców tkanin. Informacje takie są przedstawiane w większości przypadków ustnie, a przez niektórych sprzedawców pisemnie (dowód: karta nr 330). Przedsiębiorca nie prowadzi ewidencji wykorzystywanych w danym produkcie tkanin, a biorąc pod uwagę, że korzystał z różnych firm dostawczych, często jednorazowo, nie potrafi zidentyfikować dostawcy poszczególnych partii materiału (dowód: karta nr 207).

Kontrole Inspekcji Handlowej przeprowadzone w latach 2019-2020

Z dokumentów sporządzonych w ramach czynności kontrolnych przeprowadzonych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej wynika, że w okresie od dnia 31 października 2019 r. do dnia 28 stycznia 2020 r. organy te pobrały a następnie zleciły Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi badanie laboratoryjne ośmiu próbek wyrobów Przedsiębiorcy, z czego badanie siedmiu z nich wykazało, że próbki te nie posiadają zadeklarowanego przez Przedsiębiorcę składu surowcowego.



Przeprowadzone przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej kontrole, które wykazały niezgodność składu surowcowego z zadeklarowanym przez Przedsiębiorcę dla jego ubrań odbyły się w pięciu przypadkach w placówkach handlowych podmiotów trzecich, a w dwóch przypadkach w sklepach własnych Przedsiębiorcy. Organy kontrolne pobrały do badania 8 koszul. W każdym przypadku zabezpieczana była także próbka kontrolna, jednakże kontrolowani przedsiębiorcy nie skorzystali z prawa do ich przebadania (dowód: karty nr 46, 49, 79, 98).

Szczegóły przeprowadzonych kontroli, w których ustalony laboratoryjnie skład surowcowy wyrobów włókienniczych Przedsiębiorcy był niezgodny ze składem zadeklarowanym, przedstawiono w Tabeli nr 1.

Tabela nr 1

Lp.	Nazwa wyrobu włókienniczego wskazana w sprawozdaniu z badań.	Nazwa organu zlecającego badanie próbki wraz z datą pobrania próbki.	Numer sprawozdania z badań próbki.	Wskazane w sprawozdaniu z badań miejsce pobrania próbki.	Deklarowany na wszystkie informacyjnej oraz etykiecie skład surowcowy produktu.	Skład surowcowy stwierdzony w wyniku badań laboratoryjnych.
1	Koszula TAILORED, kolor biała, rozmiar: S, kod kreskowy: (JP) 2010000088418	Podlaski WIIH w Białymstoku 31.10.2019 r.	651/PW/297/2019 z 20.11.2019	Sklep KAMEL Bożena Jasińska KAMEL Bożena Jasińska ul. Św. Rocha 33 lok. 31-32 15-879 Białystok	80% bawełna, 20% poliester	85,6% bawełna, 14,4% poliester (dowód: karta nr 53)
2	Koszula męska 39/188-194	Śląski WIIH w Katowicach 14.11.2019 r.	722/PW/333/2019 z 6.12.2019 r.	Krzysztof Piętka F. H. „MIMAR” Krzysztof Piętka ul. Wolności 47 41 - 500 Chorzów	80% bawełna, 20% poliester	65,1% poliester 34,9% bawełna (dowód: karta nr 76)
3	Koszula męska DASTAN Designs 1093 M, EAN 2010000016039	Małopolski WIIH w Krakowie 14.11.2019 r.	732/PW/339/2019 z 09.12.2019	F.H.U „OSKAR” Helena Kozak ul. Trybuny Ludów 44 lok. 5, 30-660 Kraków	80% bawełna 20% poliester	54,1% bawełna 45,9% poliester dowód: karta nr 100)
4	Koszula Tailored OXFC, kolor tosoś 59, rozm. XL, (JP) 2010000106761	Małopolski WIIH w Krakowie 04.11.2019 r.	663/PW/301/2019 z 20.11.2019 r.	Sklep Przemysłowy ul. Plac św. Kingi 1 32-700 Bochnia Paulina Staniaszek Dastan Logistics Paulina Staniaszek ul. Ściegiennego 38 95-080 Tuszyn	100% bawełna	61,4% bawełna 38,6% poliester (dowód: karta nr 150)
5	Koszula SLIM FIT DS. kolor Marietas, rozmiar S	Warmińsko-Mazurski WIIH w Olsztynie	746/PW/344/2019	Sklep ul. Jana Pawła II 9 14-100 Ostróda Damian	80% bawełna 20% poliester	54% bawełna 46% poliester (dowód: karta nr 199)

		20.11.2019 r.	z 13.12.2019 r.	Staniaszek Dastan-Syn Damian Staniaszek ul. Ściegiennego 38 95-080 Tuszyn		
6	Koszula męska, Slim fit DS., XXL	Podkarpacki WIIH w Rzeszowie 04.11.2019 r.	668/PW/306/ 2019 z 29.11.2019 r.	AIKON 2 Moda Męska Iwona Tomaszewska, ul. R. Traugutta 13 37-500 Jarostaw	80% bawełna 20% poliester	66,3% poliester 33,7% bawełna (dowód: karta nr 236)
7	Koszula TAILORED Ż, Rosa, XXXL, (JP) 2010000104781	Mazowiecki WIIH w Warszawie 28.11.2019 r.	767/PW/352/ 2019 z 13.12.2019 r.	Sklep firmowy Dastan ul. Wernera 5 lok. 2 26-600 Radom Paulina Staniaszek Dastan Logistics Paulina Staniaszek ul. Ściegiennego 38 95-080 Tuszyn	80% Bawełna 20% Poliester	50,1% Poliester 49,9% Bawełna (dowód: karta nr 307)

Ze sporządzonych w toku kontroli Inspekcji Handlowej protokołów pobrania próbek oraz sporządzonych przez Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi sprawozdań z badań laboratoryjnych pobranych próbek wynika, że niezgodny z rzeczywistym składem surowcowym, deklarowany przez Przedsiębiorcę dla jego wyrobów skład zamieszczany był na wszywkach informacyjnych w postaci metek wyrobu trwale związanych z wyrobem oraz etykiet przyklejanych do ubrań.

W związku z ww. opisanymi kontrolami, nawet jeśli nie były one prowadzone u Przedsiębiorcy, był on informowany o stwierdzonych nieprawidłowościach. Świadczy o tym następująca korespondencja:

- w skierowanym do Przedsiębiorcy piśmie z 8 stycznia 2020 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach wskazał, że „ (...) koszule poddano ocenie laboratoryjnej, w wyniku czego stwierdzono, że rzeczywisty, ustalony laboratoryjnie skład surowcowy wyrobu po zastosowaniu przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylecia dyrektywy Rady 73/44/EWG oraz dyrektyw parlamentu Europejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE (Dz. U. UE.L.201 Nr 272, s. 1 ze zmianami), jest niezgodny z deklarowanym na wszywce informacyjnej (deklarowano Bawełna 80%, Poliester 20%) i wynosi: Poliester 65,1% Bawełna 34,9%.

Niezgodność rzeczywistego składu produktu z deklarowanym przez przedsiębiorcę jest jego zafałszowaniem.



Przekazując powyższe wnoszę o podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie wyżej opisanych niezgodności, we wszystkich wprowadzanych do obrotu wyrobach” (dowód: karta nr 81).

W odpowiedzi na to, pismem z dnia 14 stycznia 2020 r. Przedsiębiorca zobowiązał się do wycofania towaru ze sklepu oraz poprawienia nazewnictwa włókien zgodnie ze wskazanymi danymi (dowód: karta nr 82).

- w piśmie z 20 grudnia 2019 r. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej poinformował Przedsiębiorcę o stwierdzonej niezgodności oraz wezwał go do usunięcia nieprawidłowości (dowód: karta nr 201).

W odpowiedzi na to Przedsiębiorca złożył deklarację usunięcia niezgodności (dowód: karta nr 203).

Pismem z 13 lutego 2020 r. WIIH w Olsztynie wezwał Przedsiębiorcę do podania nazwy i adresu dostawcy tkaniny oraz oznaczenia dokumentu, na podstawie którego materiał zakupiono (dowód: karta nr 205).

18 lutego 2020 r. Przedsiębiorca poinformował, że wskazana koszula została wyprodukowana ponad pięć lat temu. Przyczyną niewłaściwego oznakowania koszuli wymienionej w piśmie był deklarowany skład przez dostawcę tkaniny. Firma nie prowadzi ewidencji każdego rodzaju i koloru tkaniny w danym produkcie, a korzystała z różnych form dostawczych często jednorazowo. Dlatego też trudno zidentyfikować dostawcę i wskazać go (dowód: karta nr 207).

- W piśmie Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach z 15 września 2021 r. wniesiono o rzetelne informowanie konsumentów o składzie surowcowym produktu (dowód: karta nr 429).

W jednym przypadku kontrola nie wykazała nieprawidłowości. Dane jej dotyczące zawarto w Tabeli nr 2.

Tabela nr 2

Lp.	Nazwa wyrobu włókienniczego wskazana w sprawozdaniu z badań.	Nazwa organu zlecającego badanie próbki wraz z datą pobrania próbki.	Numer sprawozdania z badań próbki.	Wskazane w sprawozdaniu z badań miejsce pobrania próbki.	Deklarowany na wszywce informacyjnej oraz etykiecie skład surowcowy produktu.	Skład surowcowy stwierdzony w wyniku badań laboratoryjnych.
1	Koszula TAILORED TR DS., kolor Galaktyka, rozmiar L	Mazowiecki WIIH w Warszawie 28.01.2020 r.	Sprawozdanie nr 32/2020 z 11.02.2020 r.	Sklep firmowy ul. Warszawska 50 Ciechanów Damian Staniaszek Dastan-Syn Damian Staniaszek	100 % bawełna	100 % bawełna (dowód: karta nr 563)

Kontrole Inspekcji Handlowej przeprowadzone w 2021 r.

W czasie trwania niniejszego postępowania Prezes Urzędu zlecił Wojewódzkim Inspektorom Inspekcji Handlowej kolejne kontrole wyrobów Przedsiębiorcy (dowód: karty nr 421-422). Próbkę została pobrana do badania 5 sierpnia 2021 r. (dowód: karty nr 385 - 386, 491, 493, 497).

Wyniki badań przeprowadzonych przez Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi przedstawiono w Tabeli nr 3.

Tabela nr 3

Lp.	Nazwa wyrobu włókienniczego wskazana w sprawozdaniu z badań.	Nazwa organu zlecającego badanie próbki wraz z datą pobrania próbki.	Numer sprawozdania z badań próbki.	Wskazane w sprawozdaniu z badań miejsce pobrania próbki.	Deklarowany na wszystkie informacyjnej oraz etykiecie skład surowcowy produktu.	Skład surowcowy stwierdzony w wyniku badań laboratoryjnych.
1	Koszula Slim Fit TR DS, kolor: Trampki, rozmiar XL	Świętokrzyski WIIH w Kielcach 05.08.2021 r.	Sprawozdanie z badań 554/2021 z 19.08.2021 r.	DASTAN-SKLEPY DANIELA STANIASZEK Sklep DASTAN ul. Adama Mickiewicza 62 28-200 Staszów	100 % bawełna	100 % bawełna (dowód: karta nr 385)
2	Koszula Tailored OXFC, kolor: Jeans 15, rozmiar XXXL	Świętokrzyski WIIH w Kielcach 05.08.2021 r.	Sprawozdanie z badań 555/2021 z 19.08.2021 r.	DASTAN-SKLEPY DANIELA STANIASZEK Sklep DASTAN ul. Adama Mickiewicza 62 28-200 Staszów	100 % bawełna	59,8% bawełna 40,2 % poliester (dowód: karta nr 386)
3	Koszula TAILORED, kolor biały, rozmiar M	Podkarpacki WIIH w Rzeszowie 05.08.2021 r.	Sprawozdanie z badań nr 553/2021 z 20.08.2021 r.	Sklep DASTAN ul. Dworcowa nr 4/1 39-300 Mielec Paulina Staniaszek Dastan Logistics Paulina Staniaszek ul. Ściegiennego 38 95-080 Tuszyn	80 % bawełna 20 % poliester	85,7 % bawełna 14,3 % poliester (dowód: karta nr 493)
4	Koszula TAILORED OXFC, kolor łośoś 59, rozmiar L	Podkarpacki WIIH w Rzeszowie 05.08.2021 r.	Sprawozdanie z badań nr 552/2021 z 20.08.2021 r.	Sklep DASTAN ul. Dworcowa nr 4/1 39-300 Mielec Paulina Staniaszek Dastan Logistics Paulina Staniaszek ul. Ściegiennego 38 95-080 Tuszyn	100 % bawełna	59,9 % bawełna 40,1 % poliester (dowód: karta nr 497)

5	Koszula SLIM FIT DS., kolor Marietas, rozmiar XL	Podkarpacki WIIH w Rzeszowie 05.08.2021 r.	Sprawozdanie z badań nr 551/2021 z 20.08.2021 r.	Sklep DASTAN ul. Dworcowa nr 4/1 39-300 Mielec Paulina Stanciaszek Dastan Logistics Paulina Stanciaszek ul. Ściegiennego 38 95-080 Tuszyn	80 % bawełna 20 % poliester	53,6% bawełna 46,4 % poliester (karta nr 489)
---	--	---	--	---	--------------------------------	--

Model koszuli wymieniony w rubryce 4. Tabeli nr 3 wprowadzono do obrotu w I kwartale 2018 r., natomiast model wskazany w rubryce 5. w IV kwartale 2017 r. (dowód: karta nr 486).

Wielkość zbytu

W toku niniejszego postępowania ustalono, że w kolejnych latach prowadzona przez Przedsiębiorcę sprzedaż koszul kształtowała się na następującym poziomie:

2019 r. - [..... sztuk] [.....],

2020 r. - [..... sztuki] [.....],

2021 r. - [.....sztuk] (dowód: karty nr 367 i 569).

Zgodnie z zastrzeżeniem Przedsiębiorcy, ww. ilości obejmują również koszule wyprodukowane przez inne podmioty (dowód: karta nr 367).

Obrót osiągnięty przez Przedsiębiorcę

W 2021 r. Przedsiębiorca uzyskał obrót w wysokości [.....] zł (słownie:
....., dowód: karty nr 569 - 570).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I. Praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów

Interes publiczny

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów określa ona „warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów”. Tak określony cel ustawy oznacza, że ma ona charakter publiczny i służy ochronie interesu publicznego (ogólnospołecznego), a Prezes Urzędu nie może podejmować działań w celu ochrony interesów indywidualnych. Interpretacja pojęcia interesu publicznego, wymaga odniesienia do ukształtowanego w tym zakresie orzecznictwa, zgodnie z którym naruszenie interesu publicznego ma miejsce, gdy

skutkami działań sprzecznych z przepisami prawa dotknięty jest „szerszy krąg uczestników rynku”, a także, gdy działania te wywołują na rynku inne niekorzystne zjawiska.

W rozpatrywanej sprawie Prezes UOKiK wszczął wobec Przedsiębiorcy postępowanie z uwagi na ilość kontroli wyrobów odzieżowych tego podmiotu, które dały wynik negatywny (siedem z ośmiu próbek wyrobów Przedsiębiorcy nie uzyskało zadeklarowanego dla nich składu surowcowego) oraz dotkliwe dla konsumentów możliwe konsekwencje naruszeń ze strony Przedsiębiorcy (w większości przypadków badań zadeklarowany skład surowcowy dla wyrobów znacznie odbiegał od rzeczywistego).

Należy zauważyć, że informacje o składzie surowcowym odzieży mogą być dla konsumentów istotne z uwagi na dobór przez nich produktów stosownie do ich oczekiwań, chociażby ze względu na jakość materiałów, z jakich zostały wykonane. Nie bez znaczenia pozostaje także kwestia bezpieczeństwa użytkownika wybranej odzieży np. z uwagi na kwestie zdrowotne, czy ze względu na ekologię. W związku z tym deklarowanie nieprawdziwych parametrów co do składu surowcowego odzieży może wpływać na decyzje konsumentów dotyczące nabycia oferowanej przez Przedsiębiorcę odzieży.

Działanie Prezesa UOKiK w tym przypadku jest tym bardziej uzasadnione, że zakres potencjalnego naruszenia interesów konsumentów jest szeroki ze względu na to, że Przedsiębiorca sprzedaje swoje wyroby poprzez placówki handlowe działające na terenie całego kraju.

Należy przy tym wskazać, że działanie Przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i niedający się porównać z innymi, lecz szerszego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna. Rozpatrywana sprawa ma charakter publiczny, ponieważ wiąże się ona z ochroną praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów, którzy mogli być narażeni na negatywne skutki praktyki stosowanej przez Przedsiębiorcę, tj. konsumentów, którzy mogli stać się klientami nabywającymi wprowadzony przez niego do obrotu wyrób włókienniczy, który nie zawierał zadeklarowanego składu surowcowego.

W tym miejscu należy także zwrócić uwagę na to, że kwestie oznaczania wyrobów włókienniczych mają swą szczególną regulację prawną. Oznacza to, że niniejsza materia jest uznawana za istotną z uwagi na konieczność zapewnienia dostępności prawidłowych i jednolitych informacji dla wszystkich konsumentów w Unii Europejskiej.

Z uwagi na spełnienie w niniejszym przypadku przesłanki naruszenia interesu publicznego możliwe jest poddanie kwestionowanych działań Przedsiębiorcy w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pod kątem stosowania przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Stosownie do art. 24 ust. 1 uokik zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 2 ww. ustawy, przez praktykę



naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności: naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3), proponowanie konsumentom nabycia usług finansowych, które nie odpowiadają potrzebom tych konsumentów ustalonym z uwzględnieniem dostępnych przedsiębiorcy informacji w zakresie cech tych konsumentów lub proponowanie nabycia tych usług w sposób nieadekwatny do ich charakteru (pkt 4). Zgodnie z art. 24 ust. 3 uokik zbiorowym interesem konsumentów nie jest suma indywidualnych interesów.

Oceny, czy w danym przypadku mamy do czynienia z praktyką określoną w wyżej wymienionym przepisie należy dokonać na podstawie ustalenia łącznego spełnienia trzech poniższych przesłanek:

- 1) kwestionowane zachowanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- 2) zachowanie to jest sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami,
- 3) zachowanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

1. Status przedsiębiorcy

Zakaz stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów adresowany jest wyłącznie do przedsiębiorców. Zgodnie z definicją przedsiębiorcy zawartą w art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów pod pojęciem tym należy rozumieć m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r., poz. 162). W myśl art. 4 ust. 1 ww. ustawy, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Działalność gospodarcza to zgodnie z art. 3 ww. ustawy zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Za przedsiębiorcę uznaje się więc podmiot, który spełnia łącznie określone ww. przepisami kryteria podmiotowe i przedmiotowe: po pierwsze jest osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, po drugie wykonuje działalność gospodarczą.

Paulina Staniaszek prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej. Posiada ona zatem status przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo przedsiębiorców. Wykonuje ona także w sposób ciągły we własnym imieniu i na własny rachunek zorganizowaną działalność zarobkową, w ramach której jest producentem wyrobów włókienniczych.

Mając na względzie ww. regulacje prawne oraz poczynione w sprawie ustalenia faktyczne Paulinę Staniaszek należy uznać za przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt. 1 uokik. W konsekwencji tego Przedsiębiorca podlega regulacjom tej ustawy, w tym mają do niego



zastosowanie przepisy dotyczące zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

2. Bezprawność

Jako bezprawne należy kwalifikować zachowania sprzeczne z prawem, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa.

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Jest kategorią obiektywną, tj. niezależną od wystąpienia szkody czy też zamiaru po stronie przedsiębiorcy dopuszczającego się działań bezprawnych.

Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów¹. O bezprawności działania decyduje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego².

Jako zachowania przedsiębiorcy, które stanowią praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca wskazuje m.in. nieuczciwe praktyki rynkowe (art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik). Oznacza to, że jeśli przedsiębiorca stosuje nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2070; dalej: „upnpr”), która jednocześnie będzie godzić w zbiorowe interesy konsumentów, takie działanie w świetle prawa może zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W pkt. I sentencji decyzji zarzucono Przedsiębiorcy stosowanie określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na sprzecznym z prawem działaniu przejawiającym się naruszeniem zakazu stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych. Zgodnie z art. 3 upnpr stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych jest zakazane.

Praktyka rynkowa

Prezes Urzędu postawił Przedsiębiorcy zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 oraz ust. 3 pkt. 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym poprzez deklarowanie dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, co stanowi działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu.

Zgodnie z art. 2 pkt. 4 upnpr przez praktykę rynkową rozumie się działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem

¹ wyrok SOKiK z 13 listopada 2007 r., sygn. XVII AmA 45/07

² wyrok SN z 8 maja 2002 r., sygn. I PKN 267/2001

produktu przez konsumenta. Zgodnie z art. 2 pkt. 3 upnr przez produkt rozumie się natomiast każdy towar lub usługę, w tym nieruchomości, prawa i obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych. W zakresie pojęcia praktyki rynkowej mieści się zatem każdy czyn przedsiębiorcy (działanie jak i zaniechanie), oraz każda forma działania przedsiębiorcy (sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklama i marketing). Istotnym jest, iż wskazane formy mogą być kwalifikowane jako praktyki rynkowe, gdy są bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta.

Zgodnie z przepisami regulującymi zasady wprowadzania do obrotu wyrobów włókienniczych na Przedsiębiorcy ciąży obowiązek zaopatrzenia wprowadzanych przez niego do obrotu wyrobów włókienniczych w etykietę lub oznakowanie - przymocowane do wyrobu w sposób trwały - informujące o składzie surowcowym. Art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowywania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylecia dyrektywy Rady 73/44/EWG oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE (Dz.U. UE L 272 z 18.10.2011, ze zm.; dalej jako rozporządzenie 1007/2011) wskazuje, iż udostępniane na rynku wyroby włókiennicze opatruje się etykietą lub oznakowuje, aby poinformować o ich składzie surowcowym. Etykiety i oznakowanie wyrobów włókienniczych muszą być trwałe, czytelne, widoczne i łatwo dostępne, a w przypadku etykiet - starannie przymocowane. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia 1007/2011 wprowadzając do obrotu wyrób włókienniczy producent zapewnia zaopatrzenie go w etykietę lub oznakowanie oraz rzetelność zawartych na nich informacji.

Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, że skład surowcowy deklarowany przez Przedsiębiorcę dla jego wyrobów włókienniczych podawany jest przez niego na wszywanej do danego wyrobu metce (tzw. wszywce trwale związanej z wyrobem) oraz w formie dołączanej do wyrobu etykiety (przyczepianej do ubrania za pomocą sznurka).

Deklarowanie przez Przedsiębiorcę na wszywkach informacyjnych oraz etykietach posiadania przez dany wyrób włókienniczy określonego składu surowcowego mieści się w ustawowym pojęciu praktyki rynkowej wskazanej w art. 2 pkt 4 upnr. Skład surowcowy, z którego dane ubranie zostało uszyte można uznać za podstawową cechę tego produktu. W związku z tym konsument wybierając dany produkt włókienniczy może kierować się jego składem surowcowym, w konsekwencji zawarte na metkach oraz etykietach informacje o składzie surowcowym są bezpośrednio związane z decyzją konsumenta o nabyciu danego produktu.

Model przeciętnego konsumenta

Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym posługuje się pojęciem przeciętnego konsumenta. To w odniesieniu do przeciętnego konsumenta powinna być dokonywana ocena każdej praktyki rynkowej, w tym praktyki polegającej na działaniu wprowadzającym w błąd. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 8 upnr, przeciętny konsument jest to konsument dostatecznie poinformowany, uważny i ostrożny. Oceny, zgodnie z brzmieniem ustawy, dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą



rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa.

Jak wynika z powyższej definicji przeciętnego konsumenta, ustawodawca wymaga od konsumenta rozsądku i uwagi, jednakże daje mu jednocześnie prawo do rzetelnej, niewprowadzającej w błąd informacji, zawierającej wszelkie niezbędne dane wynikające z wytworzenia, funkcji i przeznaczenia produktu.

Podkreślenia również wymaga, iż test przeciętnego konsumenta nie jest testem statystycznym. Prawodawca unijny w punkcie 18 preambuły Dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady wskazał, iż w celu ustalenia typowej reakcji przeciętnego konsumenta w danym przypadku krajowe sądy i organy administracyjne obowiązane są polegać na własnej umiejętności oceny, z uwzględnieniem orzecznictwa TSUE.

Jak wynika z powyższej definicji przeciętnego konsumenta, ustawodawca wymaga od konsumenta rozsądku i uwagi, jednakże daje mu jednocześnie prawo do rzetelnej, niewprowadzającej w błąd informacji, zawierającej wszelkie niezbędne dane wynikające z wytworzenia, funkcji i przeznaczenia produktu. Ciężar przekazania informacji o produkcie spoczywa na przedsiębiorcy, który występując na rynku w roli profesjonalisty powinien zadbać o to, żeby jego klient uzyskał pełną informację pozwalającą na podjęcie świadomej decyzji. Z tego powodu prawo do informacji uznawane jest za fundament ochrony konsumenta w Unii Europejskiej.³

Zakwestionowane badaniami laboratoryjnymi w zakresie składu surowcowego wyroby włókiennicze Przedsiębiorcy to wprowadzone przez niego do obrotu artykuły odzieżowe w postaci koszul. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie przeciętnym konsumentem narażonym na praktykę Przedsiębiorcy jest więc - uwzględniając sieć dystrybucji wyrobów - każdy konsument zainteresowany nabyciem wprowadzanej przez Przedsiębiorcę do obrotu odzieży oznaczonej nieprawdziwymi informacjami co do jej składu surowcowego, na którego oddziaływała treść informacji o deklarowanych ilościach poszczególnych składników.

Należy także zauważyć, że konsument nie jest w stanie samodzielnie w trakcie procesu dokonywania zakupu dokonać oceny czy dany wyrób włókienniczy zawiera deklarowany przez producenta skład surowcowy, ponieważ, celem weryfikacji musiałby przeprowadzić w tym zakresie badania laboratoryjne - co nie jest działaniem standardowym i w praktyce

³ A. Kin, *Przeciętny konsument: pojęcie i znaczenie dla ochrony konsumenta*, http://bazhum.muzhp.pl/media/files/Rynek_Spoleczenstwo_Kultura/Rynek_Spoleczenstwo_Kultura-r2012-t-n3/Rynek_Spoleczenstwo_Kultura-r2012-t-n3-s20-25/Rynek_Spoleczenstwo_Kultura-r2012-t-n3-s20-25.pdf, s. 22.



konsumenci są pozbawieni takiego narzędzia. Jednocześnie konsument nie ma podstaw do tego, aby nie ufać deklaracjom producenta, zwłaszcza że przepisy prawa nakładają na niego obowiązek przekazywania informacji na temat składu surowcowego odzieży.

Mając na względzie powyższe w niniejszym postępowaniu konstrukcję modelu przeciętnego konsumenta należy stworzyć bez odwoływania się do przynależności do szczególnej grupy konsumentów.

Wprowadzenie w błąd

Stosownie do art. 4 ust. 1 upnpr praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. W świetle przesłanek wskazanych w przytoczonym przepisie nie podlegają ocenie praktyki wskazane w art. 4 ust. 2 upnpr, zgodnie z którym za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzeczne z prawem kodeksu dobrych praktyk. Mając na względzie przytoczone przepisy prawa stwierdzić należy, że praktyka opisana w niniejszej decyzji, w związku z tym, że polega na wprowadzaniu w błąd, nie podlega ocenie przez pryzmat przesłanek wskazanych w art. 4 ust. 1 upnpr.

W myśl art. 5 ust. 1 upnpr, praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Wprowadzającym w błąd działaniem może być w szczególności rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji (art. 5 ust. 2 pkt 1 upnpr).

Działanie wprowadzające w błąd może dotyczyć m.in.: cech produktu, jego jakości, sposobu wykonania, składników, przydatności, możliwości i spodziewanych wyników zastosowania produktu, testów i wyników badań lub kontroli przeprowadzonych na produkcie oraz korzyści związanych z produktem (art. 5 ust. 3 pkt 2 upnpr).

Obowiązek rzetelnego informowania konsumentów obejmuje wszystkie etapy sprzedaży, począwszy od przekazów reklamowych (ofertowych), których celem jest zainteresowanie potencjalnych nabywców ofertą handlową przedsiębiorcy, aż do momentu zawarcia umowy, której przedmiotem będzie nabycie towaru lub usługi. Szczególną uwagę ustawodawca przywiązuje do właściwego informowania konsumentów w początkowej fazie sprzedaży, gdyż właśnie na tym etapie stosowana przez profesjonalistów reklama i nierzetelna informacja wpłynąć może na decyzje konsumentów w zakresie zakupu.

Jak już wskazano, zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia 1007/2011 udostępniane na rynku wyroby włókiennicze opatruje się etykietą lub oznakowuje, aby poinformować o ich składzie surowcowym. Etykiety i oznakowanie wyrobów włókienniczych muszą być trwałe, czytelne, widoczne i łatwo dostępne, a w przypadku etykiet - starannie przymocowane.

Wyroby włókiennicze Przedsiębiorcy są oznaczane na załączanych do nich wszywkach i etykietach. Elementy te zawierają oznaczenia co do surowców, z jakich wyroby miały zostać



wytworzone. Zawierają one również odpowiadające tym oznaczeniom wskazania co do sposobu konserwacji produktów. Jak wykazały przeprowadzone badania organoleptyczne, wszywki i etykiety były wykonane starannie, miały jednoznaczną treść i były sformułowane w czytelny sposób. Konsumenci zapoznający się z takimi wszywkami i etykietami nie mają podstaw do tego, aby powziąć wątpliwości co do prawdziwości przekazywanych za ich pośrednictwem informacji, ponieważ sprawiają one wrażenie wiarygodnych. Co więcej, wobec wynikającego z przepisów prawa obowiązku podawania danych w zakresie składu surowcowego wyrobów włókienniczych konsumenci mają prawo zakładać, że Przedsiębiorca realizuje ciężący na nim obowiązek w sposób rzetelny.

Jednak jak wykazały badania laboratoryjne zlecone przez organy Inspekcji Handlowej, rzeczywisty, ustalony laboratoryjnie procentowy skład surowcowy jedenastu wprowadzanych do obrotu wyrobów Przedsiębiorcy - w postaci koszul - był niezgodny z zadeklarowanym dla nich składem (szczegóły zawarto w Tabeli nr 1 oraz w Tabeli nr 3).

W przypadku koszul, których Przedsiębiorca był producentem, w odniesieniu do których wykryto niezgodność pomiędzy deklarowanym a faktycznym składem surowcowym, różnice między rzeczywistym składem surowcowym, a deklarowanym wyniosły pomiędzy 5,7 a 45,1 punktów procentowych. Przykładowe zgromadzone wyniki badań były następujące:

- Koszula o nazwie TAILORED, kolor biała, rozmiar: S, kod kreskowy (JP) 2010000088418 - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 85,6%, poliester 14,4 %;
- Koszula o nazwie koszula męska 39/ 188-194 - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: poliester 65,1%, bawełna 34,9%;
- Koszula o nazwie DASTAN Designs 1093 M, EAN 2010000016039 - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 54,1%, poliester 45,9%;
- Koszula o nazwie Tailored OXFC, kolor łośoś 59, rozm. XL, (JP) 2010000106761 - deklarowany skład tkaniny: bawełna 100%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 61,4%, poliester 38,6%;
- Koszula o nazwie SLIM FIT DS. kolor Marietas, rozmiar S - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 54 %, poliester 46%;
- Koszula o nazwie Slim fit DS., XXL - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 66,3%, poliester 33,7%;
- Koszula o nazwie TAILORED Ź, Rosa, XXXL, (JP) 2010000104781 - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: poliester 50,1%, bawełna 49,9%;



- Koszula o nazwie TAILORED, kolor biały, rozmiar M - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 85,7%, poliester 14,3%;
- Koszula o nazwie TAILORED OXFC, kolor łośó 59, rozmiar L - deklarowany skład tkaniny: bawełna 100%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 59,9%, poliester 40,1%;
- Koszula o nazwie SLIM FIT DS., kolor Marietas, rozmiar XL - deklarowany skład tkaniny: bawełna 80%, poliester 20%; ustalony laboratoryjnie skład surowcowy tkaniny: bawełna 53,6%, poliester 46,4%.

Zamieszczając na wszywkach trwale związanych z wyrobami oraz na dołączanych do ubrań etykietach informacje dla wprowadzanych przez Przedsiębiorcę do obrotu wyrobów włókienniczych co do składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, Przedsiębiorca wprowadza konsumentów w błąd co do cech produktu.

Wyroby Przedsiębiorcy są dystrybuowane na terenie całego kraju. Jak ustalono w toku niniejszego postępowania administracyjnego w różnych terminach sieć sprzedaży wyrobów Przedsiębiorcy kształtowała się różnie. Niezależnie od tego towary te są dostępne na terenie całego kraju.

Wskazać przy tym należy, że uzyskanie przez konsumenta informacji o deklarowanym przez Przedsiębiorcę nieprawdziwym składzie surowcowym interesującego go ubrania, mogło mieć wpływ na jego decyzję co do zakupu tego ubrania, a tym samym takie działanie mogło powodować, iż nawet uważny, ostrożny i rozsądny konsument pod wpływem działań Strony mógł zostać narażony na podjęcie decyzji, której by nie podjął gdyby znał rzeczywisty skład wybieranego przez niego wyrobu.

Informacja o składzie surowcowym odzieży może być dla konsumenta istotna z uwagi na dobór przez niego produktu stosownie do jego oczekiwań, chociażby ze względu na jakość materiałów, z jakich został wykonany. Zaznaczyć należy, iż co do zasady wyroby produkowane z lepszych gatunkowo tkanin są droższe. Produkty z włókien syntetycznych są tańsze i uznawane za gorsze jakościowo.

Konsument na podstawie informacji dotyczącej składu surowcowego i ceny dokonuje oceny opłacalności zakupu. Przy czym zauważyć należy, iż przeciętny konsument nie ma możliwości dokonać oceny czy dany wyrób włókienniczy zawiera deklarowany przez sprzedawcę skład surowcowy. W tym zakresie ufa informacji podanej na etykiecie i wszywce lub wskazanej przez Przedsiębiorcę na stronie sklepu internetowego.

Nie bez znaczenia pozostaje także kwestia bezpieczeństwa użytkownika wybranej przez niego odzieży z uwagi np. na zapobieganie poważnym reakcjom alergicznym. Dla określonej grupy konsumentów informacja na temat składu surowcowego może mieć zatem znaczenie w kontekście zachowania zdrowia.

Zdaniem Prezesa Urzędu podanie właściwego składu surowcowego zapewnia także możliwość właściwej konserwacji wyrobu włókienniczego, w tym doboru środków do prania, czy sposobu czyszczenia odzieży. W konsekwencji może to się przełożyć na okres korzystania z



tych produktów, gdyż niedobranie właściwego sposobu ich czyszczenia może powodować utratę jego wartości, pogorszenie wyglądu lub nawet zniszczenie.

W tym miejscu zauważyć również warto, że okoliczność wskazywania składu surowcowego tkanin może mieć znaczenie w kontekście dbałości o ekologię. Konsumentom podejmującym decyzję w oparciu o kryteria z tym związane mogą nie być zainteresowani nabywaniem wyrobów, których produkcja w większym stopniu negatywnie oddziałuje na środowisko naturalne. W sytuacji, kiedy nie otrzymują oni rzetelnej informacji mogą nie być w stanie podjąć świadomej decyzji, a nawet mogą podjąć decyzję sprzeczną ze swymi przekonaniem.

Mając powyższe na uwadze, wskazać należy, iż w niniejszym przypadku wprowadzenie konsumentów w błąd w zakresie składu surowcowego wyrobów włókienniczych może mieć wpływ na zachowanie konsumentów na etapie podejmowania decyzji co do zakupu. Praktyka stosowana przez Przedsiębiorcę, choć ujawnia się na etapie przed zawarciem umowy, to jednak ma niebagatelne znaczenie również po jej zawarciu, kiedy to mogą ujawnić się jej skutki wynikające z innych właściwości wyrobu niż deklarowane.

Mając na względzie przytoczone okoliczności Prezes Urzędu stwierdził, że Przedsiębiorca dopuścił się stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej wprowadzającej konsumentów w błąd, o jakiej mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz art. 3 ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

3. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje definicji „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jednak w przepisie art. 24 ust. 3 uokik, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. Przez zbiorowy interes należy rozumieć interes dotyczący ogółu (zbiorowości), zaś jego naruszenie ma miejsce, gdy skutkami działań dotknięty jest pewien krąg uczestników rynku - konsumentów. Z tego względu zachowanie Przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów - nie zaś jedynie określonego konsumenta - i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów. Zaistnienie przesłanki naruszenia zbiorowego interesu konsumentów nie jest przy tym bezpośrednio uzależnione od liczby konsumentów, których interesy zostały naruszone wskutek działań przedsiębiorcy.

Zbiorowe interesy konsumentów to prawa nieograniczonej liczby konsumentów. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia zbiorowy interes konsumentów prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do



zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy⁴.

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę za zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów powiązane jest z naruszaniem interesów gospodarczych konsumentów. Pod tym pojęciem należy rozumieć zarówno naruszenie interesów stricte ekonomicznych (o wymiarze majątkowym), jak również prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych (wymiar niemajątkowy).

Zdaniem Prezesa UOKiK w rozpatrywanej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów. Osobą wprowadzoną w błąd mógł być bowiem każdy, kto był zainteresowany kupnem objętych niniejszym postępowaniem wyrobów odzieżowych Przedsiębiorcy. Wyroby Przedsiębiorcy są sprzedawane w placówkach handlowych działających na terenie całego kraju, a także przez Internet.

Brak podania prawdziwych informacji o składzie surowcowym danego ubrania narusza nie tylko prawo konsumentów do bycia należycie poinformowanym o wyrobie, ale może również naruszać interesy ekonomiczne konsumentów (konsumenty mogli nabywać wyrób o mniej wartościowym składzie niż zadeklarowany). Należy wskazać, że wprowadzające w błąd konsumentów informacje, w niniejszej sprawie w zakresie składu surowcowego danego wyrobu, mogły skłonić konsumenta do jego zakupu, którego by nie dokonał w przypadku gdyby znał informację o jego rzeczywistym składzie.

Ponadto podanie przez producenta właściwego składu surowcowego zapewnia możliwość właściwej konserwacji wyrobu włókienniczego, w tym doboru środków czystości czy sposobu czyszczenia odzieży. W konsekwencji może to się przełożyć na okres korzystania z tych produktów, gdyż niedobranie właściwego sposobu ich czyszczenia może powodować utratę ich wartości, pogorszenie wyglądu lub nawet zniszczenie. W konsekwencji wprowadzenie w błąd w zakresie składu surowcowego, z którego zrobiona jest odzież może mieć wpływ na zachowanie konsumentów po zawarciu umowy, co bezpośrednio może mieć przełożenie na utrzymanie prawidłowych właściwości zakupionych rzeczy. W tym sensie każde odstępstwo od deklarowanych wartości może nieść za sobą negatywne konsekwencje.

W związku z powyższym działanie Przedsiębiorcy mogło wpływać na decyzje konsumentów dotyczące nabycia oferowanych wyrobów, w konsekwencji mogły one prowadzić do uszczerbku finansowego konsumentów, którzy kierując się informacjami prezentowanymi na

⁴ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt III SK 27/07



metkach lub etykietach wybierali produkty, które wbrew ich oczekiwaniom nie posiadały oczekiwanego przez nich składu surowcowego.

W tym stanie rzeczy, Prezes UOKiK uznał, że wszystkie przesłanki z art. 24 ust. 2 pkt. 3 uokik zostały spełnione, co oznacza, iż Przedsiębiorca dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Czas trwania praktyki

Ze zgromadzonych w toku niniejszego postępowania informacji wynika, że poszczególne wyroby są szyte z materiałów pochodzących z różnych partii, dla których ich dostawcy każdorazowo przekazują dane na temat ich składu surowcowego. Przedsiębiorca nie kataloguje jednak, która partia wyrobów została uszyta z jakiej partii materiału. Poszczególne modele koszul są szyte z różnych partii materiałów, także dostarczanych przez różnych sprzedawców. Okoliczność, że dany model koszuli, odnośnie którego w kontroli prowadzonej na zlecenie Inspekcji Handlowej stwierdzono niezgodność, został wprowadzony na rynek w określonym czasie, nie może w tych okolicznościach wskazywać początkowego terminu stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki.

Pośrednio na początkowy termin stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki, której dotyczy niniejsza decyzja, może wskazywać przywołana na str. 8 tej decyzji korespondencja pomiędzy Przedsiębiorcą, a Warmińsko-Mazurskim Wojewódzkim Inspektorem Inspekcji Handlowej z lutego 2020 r. W piśmie kierowanym do Przedsiębiorcy organ administracji zwrócił się o wskazanie danych dostawcy tkaniny, w odpowiedzi na co Przedsiębiorca podniósł, że nie może uczynić zadość temu wystąpieniu ze względu na brak danych sprzed wielu lat, a koszula, której dotyczyło zapytanie została wyprodukowana ponad pięć lat wcześniej. Oznaczać by to musiało, że koszula odnośnie której stwierdzono niezgodność deklaracji z rzeczywistym stanem została wyprodukowana najpóźniej w 2015 r. Okoliczność ta nie została poparta żadnymi innymi dowodami.

Pierwsza z próbek pobranych w ramach wyżej opisanych kontroli Inspekcji Handlowej została zabezpieczona 31 października 2019 r. Przynajmniej od tego terminu z całą pewnością trwa praktyka, której dotyczy niniejsza decyzja. Jednocześnie zauważyć trzeba, że poddana kontroli koszula musiała zostać wprowadzona do obrotu wcześniej, jednak nie jest możliwe określenie w tym przypadku konkretnej daty dziennej.

Przedsiębiorca oświadczył, że niezwłocznie po otrzymaniu informacji o negatywnych wynikach badań laboratoryjnych danego wyrobu wprowadzał zmiany w oznaczeniach składu surowcowego. Zmiany te były jednak wprowadzane doraźnie, w odpowiedzi na negatywne wyniki kolejnych kontroli. Pomimo wielu sygnałów odnośnie stwierdzonych nieprawidłowości, Przedsiębiorca nie podjął żadnych działań, które pozwoliłyby wyeliminować powtarzające się nieprawidłowości. Także ostatnie kontrole przeprowadzone w 2021 r. potwierdzają, że praktyka nie została zaniechana. Okoliczność ta uzasadnia zastosowanie art. 26 ust. 1 uokik.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.



II. Rygor natychmiastowej wykonalności

Stosownie do art. 103 uokik Prezes Urzędu może nadać decyzji w całości lub w części rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wymaga tego ważny interes konsumentów. Okolicznością, którą warunkuje możliwość zastosowania przedmiotowego instrumentu jest więc wystąpienie ważnego interesu konsumentów. Oznacza to, że nie w każdej sprawie, w której naruszony został interes konsumentów, zasadnym jest zastosowanie omawianej instytucji. Należy ją uwzględnić tylko wtedy, gdy w danej sprawie mamy do czynienia z interesem konsumentów, który jest odpowiednio istotny i doniosły. Oceny takiej należy dokonać w oparciu o okoliczności sprawy. Nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności musi zatem poprzedzać dokonanie ustalenia, jaki interes konsumentów doznał w danym przypadku naruszenia oraz czy jest on na tyle ważny, by wydanej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności nadać.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na pogląd Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 21 kwietnia 2004 r. (sygn. akt: K 33/03) podkreślił, że ochrona konsumenta nie jest działaniem o charakterze protekcjonistyczno-paternalistycznym, lecz zmierza do zabezpieczenia interesów słabszego uczestnika rynku, którego wiedza i orientacja są - w porównaniu do profesjonalnego partnera (sprzedawcy, usługodawcy) - ograniczone. Konsument ma słabszą pozycję przetargową, a jego swoiste upośledzenie wynika z przyczyn systemowych, determinowanych pozycją rynkową. Z tej też przyczyny działania na rzecz ochrony konsumenta, które mają umocnić jego pozycję wobec profesjonalnego partnera służą wyrównaniu ich szans i zapewnieniu - także na rynku detalicznym, swobody dokonania wyboru i podjęcia nieskrępowanej decyzji. Istotą ochrony konsumenta nie jest więc nadawanie mu dodatkowych nadzwyczajnych przywilejów, lecz poddanie całości obrotu praktykom „rynkowo-kompensatoryjnym”, które mają przywrócić utraconą zdolność decydowania o konsumpcji. [...] Udział konsumenta w procesach rynkowych powinien być kształtowany w taki sposób, aby mógł on swobodnie i w zgodzie z własnym interesem zaspakajać - poprzez konkretne transakcje - swe uświadomione potrzeby, na podstawie dostarczonej wiedzy i informacji. Z tego powodu strategicznym założeniem nowoczesnej ochrony konsumenta jest zasada przejrzystości, jawności, rzeczywistej dostępności jasnej, pełnej i zrozumiałej informacji handlowej.

W przypadku zakwestionowanej niniejszą decyzją praktyki naruszany jest interes konsumentów polegający na prawie konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych warunkach rynkowych. Stosowana przez Przedsiębiorcę praktyka ogranicza konsumentom możliwość dokonania transakcji przy pełnej świadomości po ich stronie, co jest przedmiotem transakcji, tzn. towar o jakich właściwościach. Wprowadzenie w błąd w tym obszarze wpływa nie tylko na sferę ekonomiczną w zakresie opisanym w punkcie I niniejszej decyzji. Ma to również znaczenie dla zdrowia konsumentów. Wskutek otrzymania informacji wprowadzającej w błąd zostają oni narażeni na uszczerbek, którego można byłoby uniknąć, gdyby podawane przez Przedsiębiorcę informacje odzwierciedlały stan faktyczny w zakresie składu surowcowego oferowanych wyrobów. Wiąże się to np. z ryzykiem wystąpienia u niektórych konsumentów reakcji alergicznych wynikających z nietolerancji określonych materiałów. Ponadto praktyka oceniana w pkt. I niniejszej decyzji jest związana towarem



służącym zaspokajaniu ich podstawowych potrzeb związanych z komfortem fizycznym, których realizacja jest niezbędna w odniesieniu do wszystkich konsumentów. Brak obowiązku natychmiastowego wykonania nakazu zaniechania praktyki mógłby spowodować, że tak istotne dobro jak zdrowie konsumentów, wciąż mogłoby być narażane na uszczerbek. Nie budzi przy tym wątpliwości, że zdrowie jest dobrem o szczególnej wadze.

Zakwestionowana niniejszą decyzją praktyka stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, której stosowanie wobec konsumentów jest bezwzględnie zakazane. Uregulowanie wskazanego zakazu wiązało się z koniecznością zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku gospodarczego i uzyskania odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów. Osiągnięcie takiego rezultatu, w ocenie Prezesa Urzędu, jest możliwe wyłącznie w przypadku skutecznego i niezwłocznego eliminowania tego typu praktyk z obrotu.

Ze względu na rażące naruszanie przez Przedsiębiorcę opisanych wyżej interesów konsumentów, Prezes Urzędu zdecydował się nadać obowiązkowi zaniechania zakwestionowanej niniejszą decyzją praktyki rygor natychmiastowej wykonalności. W ocenie Prezesa Urzędu, tylko bowiem w ten sposób zostanie w pełni zrealizowana funkcja prewencyjna wydanej decyzji. Podnieść jednocześnie należy, iż brak nałożenia rygoru może oznaczać skuteczną, z punktu widzenia Przedsiębiorcy, kontynuację jej stosowania. Wobec powyższego, natychmiastowe zaprzestanie opisanej praktyki ma decydujące znaczenie dla zapobieżenia dalszym naruszeniom interesów konsumentów.

Mając na względzie powyższe Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

III. Kara pieniężna

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ustawy. Art. 106 ust. 3 uokik, wskazujący sposób obliczania obrotu, przewiduje m.in. w pkt 1, że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości.

Art. 106 ust. 5 uokik stanowi przy tym, że w przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary nie osiągnął obrotu lub osiągnął obrót w wysokości nieprzekraczającej równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną na podstawie ust. 1 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia kary.

Z kolei art. 106 ust. 6 uokik przewiduje, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 5, lub gdy obrót przedsiębiorcy obliczony na podstawie tego przepisu nie przekracza równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu może



nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej równowartości 10.000 euro.

Z poczynionych w toku postępowania ustaleń wynika, że Przedsiębiorca osiągnął w 2021 r. obrót w wysokości [.....], co uwzględniając średni kurs euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2021 r., tj. 4,5994 zł, stanowi równowartość [.....] euro (stosownie do art. 5 uokik, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary). Wysokość obrotu Przedsiębiorcy w roku poprzedzającym rok nałożenia kary przekracza zatem 100.000 euro, co uzasadnia zastosowanie przy nałożeniu na przedsiębiorcę kary pieniężnej art. 106 ust. 1 uokik, bez odniesienia do szczegółowych zasad ustalania wysokości kary przewidzianych w ust. 5 i 6 tego przepisu.

Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 uokik, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał za zasadne skorzystanie z przysługującego mu na mocy przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uprawnienia do nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę za stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie I sentencji niniejszej decyzji. Zdaniem Prezesa Urzędu, okoliczności niniejszej sprawy - w szczególności charakter stosowanej przez Przedsiębiorcę praktyki i jej negatywne skutki w sferze zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów, wskazują na celowość zastosowania tego środka represji.

Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 uokik te okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności: okoliczności naruszenia przepisów ustawy, uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia, działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik).

Nakładając kary pieniężne na przedsiębiorców, Prezes Urzędu bierze pod uwagę konieczność ustalenia, czy naruszenie dokonane było choćby nieumyślnie. W świetle obowiązujących przepisów prawa, stwierdzenie nawet nieumyślnego naruszenia uokik daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na to, że w niniejszej sprawie do naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów uokik doszło



przynajmniej nieumyślnie, co sprawia, że możliwe jest skorzystanie z sankcji, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Ustalenie wymiaru kary pieniężnej ma charakter wieloetapowy. Ustalając wysokość nakładanej kary pieniężnej należy uwzględnić w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy, uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia. Na tej podstawie ustalona zostaje kwota bazowa. W dalszej kolejności należy rozważyć, czy w sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki powinny mieć wpływ na wysokość kary.

Okoliczności naruszenia zostały opisane już szczegółowo wcześniej w niniejszej decyzji. W tym miejscu wskazać jednak trzeba, że Przedsiębiorca stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na stosowaniu wprowadzającego w błąd oznakowania wytwarzanych przez siebie produktów włókienniczych. Powyższe skutkuje naruszeniem ekonomicznych interesów konsumentów, którzy otrzymują produkt innej jakości, niż deklarowana, przy czym stwierdzone odchylenia w przeważającej mierze sprawiały, że zakupiony towar był wytworzony z mniejszej ilości włókien naturalnych, niż deklarowana. Nawet jednak odchylenia w drugą stronę są dla konsumentów niekorzystne, gdyż nie wiedząc, pomimo jednoznacznych wskazań przekazywanych przez Przedsiębiorcę na etykietach, jak prawidłowo konserwować dany produkt, są oni narażeni na jego zniszczenie. Nie bez znaczenia są również interesy pozaekonomiczne odnoszące się do zdrowia konsumentów i narażania ich na ewentualne reakcje alergiczne spowodowane kontaktem z tworzywem wywołującym takie konsekwencje, które nie jest wskazywane na wszywe i etykietach. Zauważyć wreszcie należy, że również względy ekologii mogą mieć dla konsumentów znaczenie. Tym samym wprowadzenie ich w błąd co do składu surowcowego może powodować, że nabędą oni wbrew swym przekonaniom i staraniom produkt wytworzony z tkaniny mniej ekologicznej, niż zakładają. Oceniając stopień szkodliwości opisaną powyżej praktykę Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że skutek przedmiotowej praktyki konsumenci w istocie nie mają świadomości, jakiej jakości produkt nabywają, a poprzez to nie mają możliwości dokonania prawidłowej oceny chociażby pod kątem tego, czy cena w ich opinii jest adekwatna do jakości wyrobu. Prezes Urzędu wziął także pod uwagę charakter oferowanego przez Przedsiębiorcę produktu, z którym związana jest praktyka. Wskazać bowiem należy, że zakup ubrań służy zaspokojeniu jednej z podstawowych potrzeb człowieka związanej z komfortem fizycznym. W tych okolicznościach stopień szkodliwości rozważanej praktyki należało ocenić, jako wysoki.

Przy ustalaniu kwoty bazowej kary Prezes Urzędu uwzględnił to, że praktyka stosowana przez Przedsiębiorcę ujawnia się na etapie poprzedzającym zawarcie umowy, a jej skutki są odczuwalne także po zawarciu umowy, a zatem wywiera wpływ na etap pokontraktowy.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę również okres trwania praktyki. Jest ona stosowana przynajmniej od 2019 r., przy czym w okolicznościach niniejszej sprawy wysoce prawdopodobne jest to, że praktyka trwa co najmniej od 2015 r. Nawet jeśli uwzględni się termin początkowy przypadający na 2019 r., to praktyka ta trwa ponad rok, co sprawia, że należy ją zaklasyfikować jako długotrwałą.



Mając na względzie przedstawione powyżej okoliczności kwotę bazową kary stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń ustalono na poziomie [...] obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2021 r., czyli na poziomie [.....].

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonany naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

W niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności łagodzące. W szczególności zauważyć trzeba, że nie doszło do zaniechania stosowania kwestionowanej praktyki. Doraźne, wybiórcze usuwanie nieprawidłowości nie może bowiem zostać zaklasyfikowane jako zaniechanie, lecz jako jednostkowe działanie stanowiące reakcję na ujawnione przypadki błędnego oznaczenia produktów i wezwania organu administracji do zaprzestania naruszeń. Kolejne kontrole wykazywały natomiast kolejne nieprawidłowości, zaś Przedsiębiorca nie podjął żadnych działań mających na celu uregulowanie kwestii ustalania i oznaczania składu surowcowego. Przeciwnie, zamieszcza on na etykietach i wszywkach załączonych do kolejnych partii swych wyrobów informacje wprowadzające konsumentów w błąd.

Prezes Urzędu, kalkulując karę pieniężną, wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą znaczny zasięg terytorialny naruszenia zbiorowych interesów konsumentów z uwagi na to, że punkty, w których jest możliwy zakup wyrobów wytwarzanych przez Stronę jest możliwy na obszarze całego kraju. Prezes Urzędu uznał, że ta okoliczność obciążająca uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej o [.....].

Prezes Urzędu rozważył także kwestię umyślnego naruszenia przepisów prawa. Przed pierwszymi kontrolami jakości wyrobów Przedsiębiorcy, polegając na danych przekazywanych przez dostawców tkanin, mógł on nie mieć świadomości nieprawidłowości. W tym okresie do ewentualnego naruszenia prawa mogło dochodzić nieumyślnie. Jednak po kontrolach z 2019 r. i 2020 r., których wyniki były dla Przedsiębiorcy jasnym sygnałem wskazującym na konieczność zastosowania kontroli i bardziej restrykcyjnych zasad umożliwiających weryfikację danych, wobec braku reakcji poza doraźnymi zmianami wprowadzanymi w wąskim zakresie w odniesieniu do produktów wskazanych przez kontrolujących, a także uwzględniając negatywne wyniki kontroli większości próbek pobranych w 2021 r., należy przyjąć, że obecnie praktyka jest stosowana w sposób umyślny. Przedsiębiorca z pełną świadomością możliwości wystąpienia niezgodności, kontynuuje swą działalność na niezmiennych w tym zakresie zasadach. To uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej o [.....].



Powyższe okoliczności uzasadniają finalne podwyższenie wymiaru kwoty bazowej o [.....], tj. do poziomu 42 930,08 zł.

W wyniku obliczeń przeprowadzonych w wyżej opisany sposób, karę pieniężną z tytułu naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 uokik w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji określono na poziomie 42 930 zł (słowie: czterdziestu dwóch tysięcy dziewięciuset trzydziestu złotych) - po zaokrągleniu do pełnego złotego, co stanowi [.....] obrotu oraz [....] maksymalnego wymiaru kary.

Na ostatnim etapie sprawdzono, czy kara obliczona w ww. sposób nie przewyższa kary w maksymalnej wysokości, jaka została przewidziana w przepisie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Sytuacja taka nie ma jednak w niniejszym przypadku miejsca.

Nakładając niniejszą decyzją karę pieniężną za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu kierował się przesłankami wskazanymi w art. 106 oraz art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara w powyższej wysokości jest, w ocenie Prezesa Urzędu, adekwatna do okresu, stopnia zawinienia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zaś jej wysokość może być na tyle dolegliwa dla przedsiębiorcy, że skutecznie zapobiegnie podobnym naruszeniom w przyszłości (prewencja indywidualna). Kary nakładane przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów służą podkreśleniu naganności ocenianych zachowań. W opinii Prezesa Urzędu należy podkreślić także aspekt edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka. Poza wymiarem indywidualnym kary należy zwrócić także uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników obrotu. Przedmiotowe rozstrzygnięcie będzie sygnałem dla innych przedsiębiorców informującym, że w razie podjęcia w przyszłości podobnych praktyk do praktyki ocenionej w niniejszej decyzji, mogą ponieść dotkliwą sankcję finansową (prewencja ogólna).

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Wobec powyższego Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

IV. Koszty postępowania

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.



Zgodnie z art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (zwanego dalej również: kpa) do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 Kodeksu postępowania administracyjnego, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Zgodnie z art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu w pkt I sentencji niniejszej decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Spełniona została zatem przesłanka wynikająca z art. 77 ust. 1 uokik pozwalająca na obciążenie Przedsiębiorcy kosztami przeprowadzonego postępowania.

Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze Stroną postępowania. W związku z powyższym, postanowiono obciążyć Stronę postępowania kosztami postępowania w wysokości 78,50 zł (słownie: siedemdziesięciu ośmiu złotych pięćdziesięciu groszy).

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Pouczenia

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j.: Dz. U. z 2021 r. poz. 1805 zm., dalej: kpc) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury UOKiK w Katowicach, ul. Kościuszki 43, 40-048 Katowice.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności zawartego w punkcie II sentencji decyzji, stosownie do treści art. 108 § 2 zd. 2 kpa, w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479³² kpc, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach, w terminie tygodniowym od daty doręczenia decyzji.



W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie IV decyzji, na podstawie art. 264 § 2 kpa w zw. z art. 83 i art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i § 2 kpc, stronie przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach, ul. Kościuszki 43, 40-048 Katowice.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2257 ze zm.), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł, a zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu - w kwocie 500 zł.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 i ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie fizycznej, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych powinno być dołączone oświadczenie obejmujące szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 2 i § 4 kpc strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego.

Osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania, który niezwłocznie przesyła ten wniosek sądowi właściwemu.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Katowicach
Maciej Frągsztajn